

Der hænger chokolade i træerne

Af Marianne Myssen, Sognepræst i Sørbymagle-Kirkerup

Da Covid19 i foråret lukkede kirkens fysiske rum, besluttede sognepræst Marianne Myssen, at det ikke måtte betyde, at relationen til hendes konfirmander lukkede.

Jeg ved ikke, om det rigtige ord er nedsmeltning, men sådan føltes det i hvert fald, da coronaen lukkede konfirmandundervisningen ned i marts måned 2020.

Nedlukningen sprang som en bombe i mit tilrettelagte program. Det, der var tilbage af årsplanen, kunne jeg herefter godt smide i skraldespanden. Samtidig med det skulle jeg til at overveje, hvordan den relation jeg havde skabt til mine konfirmander nu skulle bære resten af tiden frem mod konfirmationerne i maj måned.

På det tidspunkt vidste jeg ikke, at virkeligheden skulle blive en anden, da coronaen senere tvang samfundet til at rykke, aflyse, tænke nyt i forhold til det allerede planlagte.

»Det relationsskabende arbejde sker kontinuerligt i hele den periode, man har sine konfirmander.«

Planer og relationer

Når man underviser konfirmander, er der i min optik et par vigtige ting at have for øje. Først og fremmest er det vigtigt at have en plan for konfirmandundervisningen, den behøver ikke at være detaljeret, men den skal tage udgangspunkt i de vigtige teologiske områder, som konfirmanderne skal omkring i løbet af året.

Dernæst er der også en anden vigtig faktor at tage stilling til i forbindelse med konfirmandundervisningen nemlig relationsarbejdet. Det relationsskabende arbejde sker kontinuerligt i hele den periode, man har sine konfirmander. Gode relationer mellem konfirmander og præst bidrager til et godt læringsmiljø, og et godt læringsmiljø er en af de grundlæggende forudsætninger for, at læring finder sted, også i sognehuset sammen med præsten. Derfor gik jeg i tænkeboks i forhold til, hvordan jeg i perioden kunne blive i den gode relation med mine konfirmander, selvom det var på afstand, samtidig med at jeg bibragte dem et minimum af den årsplan, som var tilbage, nu hvor undervisningen var lukket ned.

Konfirmanderne orkede ikke mere online undervisning

I forvejen havde konfirmanderne og jeg et forum på Messenger, hvor vi kommunikerede med hinanden. Derfor sendte jeg sjove film og links til undervisningen fra Konfirmandcenter.dk og andre steder. Jeg lavede opgaver, som konfirmanderne skulle besvare, men som ugerne gik, kunne jeg se, at det var ganske få af mine konfirmander, der besvarede opgaverne, og nogle læste slet ikke mine beskeder. Jeg vidste godt, at de var online foran skærmen kl. 8.00-15.00 hver dag i forskellige fora med faglærere og diverse gruppearbejder med klassekammerater. Jeg er nemlig også mor til en konfirmand, og jeg kunne se og mærke på ham, at der ikke var mere at hente, som man siger, når der fra skolens side også var krav om fuld tilstedeværelse foran skærmen kun afbrudt af små pauser til toiletbesøg eller spisning. Dermed blev jeg klar over, at jeg ikke kunne forvente meget af mine konfirmander i forhold til opgaver og tilbagemelding på spørgsmål, men jeg havde jo ikke lyst til at slippe dem, og slet ikke i en uvis coronatid.

Chokolade i træerne

Derfor fik jeg den idé at hænge små chokolader med konfirmandernes navne op i træerne ude foran kirkedøren på kirkegården i den ene af vores kirker. Dette for at fortælle konfirmanderne, at jeg ikke havde glemmt dem og deres navne. Herefter indbød jeg konfirmanderne via

Messenger og Facebook til at hente netop deres chokolade. Chokoladen blev hængt op fredag sidst på eftermiddagen og taget ned igen søndag aften. Jeg fik mange fine tilbagemeldinger om, at konfirmanderne havde været forbi kirken, nogle af konfirmanderne havde sammen med forældre besøgt pårørendes gravsteder i forbindelse med, at de hentede chokoladen, og det havde åbnet op for en snak om sorg, tro og tvivl.

»Coronatiden var en periode med uvished, omskiftelighed og låste kirkedøre, men det er vel netop i perioder med uvished og omskiftelighed, at man har brug for kirken.«

Bønner på kirkegården

Coronatiden var en periode med uvished, omskiftelighed og låste kirkedøre, men det er vel netop i perioder med uvished og omskiftelighed, at man har brug for kirken og et sted at gå ind, sætte sig i stilhed og snakke med Gud. Derfor overvejede jeg, hvordan jeg kunne medvirke til at kommunikere budskabet om Guds nærvær på trods af corona og kirkelukning ud til mine konfirmander. Jeg havde i forbindelse med Store Bededag læst et opslag i en facebookgruppe om en præst, der havde haft succes med at hænge bønner op på kirkegården i forbindelse med Store Bededag. I bønnen er man i relation med Gud, man taler med Ham om stort eller småt, man kan gå eller sidde i stilhed, man kan bede Fadervor eller lave sin egen bøn. For at hjælpe relationen med Gud lidt på vej fandt jeg 12 bønner med forskellige budskaber, jeg laminerede dem og hængte dem op i træerne på begge vores kirkegårde. Jeg postede på Facebook og på Messenger, at man kunne gå en tur på kirkegården i dagene henover Store Bededag, læse bønner, sætte sig på bænkene der står på kirkegården og meditere over bønnerne, og selvom kirken havde lukket sine døre, var kirkegården stadig tilgængelig, et flot sted at besøge med fine og smukke bønner, som gav konfirmanderne mulighed for i ro at

være sammen med Gud. Jeg fik fine tilbagemeldinger om, at fridagene omkring Store Bededag også havde budt på en tur på kirkegården for at læse bønner.